

Fält #9

I din hand håller du nionde numret av Fält. Här berättar vi om konst vi visat och producerat, konst som spänner över ämnen som våtmarker, textila experiment, solljusdrivna biografer och kulturpolitisk organisering.

I detta nummer finns en affisch av Sara Granér och Sunshine Socialist Cinema. Använd den, och använd Fält i sin helhet, som en utgångspunkt för samtal och möten.

Fält är en tidskrift som undersöker beröringspunkter mellan samtida urban kultur och landsbygd, en språngbräda för samtal om konst och samhälle. Diskussionen fortsätter! Hör gärna av dig till oss med tankar, frågor och förslag.

In your hand, you are holding the ninth issue of Fält. It dives into the swamp, explore future ecologies, contains texts exploring the changing cultural political landscapes in and beyond Sweden, solar powered socialist cinemas as well as how to revitalize old traditions in order to solve complex societal challenges.

For the second time we have included a poster, produced by Sara Granér and Sunshine Socialist Cinema. Use it, and Fält in its entirety, as a startingpoint for conversations and discussions.

Fält is a publication that explores the points of contact between contemporary urban culture and rural society, functioning as a stepping stone for conversations about art and society. Let's keep the discussion going! You are most welcome to get in touch with us with thoughts, questions or suggestions.

Innehåll
/Table of contents

2 Inledning
/Editorial

6 Inledning utifrån AOOO's arbete
8 Introduction based on the work of AOOO

11 Nedläggningsmanifestet
12 The closure manifesto

14 Olja som lindrar svedd hud
/Oil that relieves burnt skin

16 Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta
18 Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta

22 Samtal med Sunshine Socialist Cinema
26 Conversation with Sunshine Socialist Cinema

30 Affisch
/Poster

32 Våta marker
34 Wet lands

40 Monsunmänniskor
Gideonsson/Londré

45 Monsoon men

46 Det nya undantaget
48 The new exception

52 Herbarium
/Herbarium

54 Tång och tarmar
Ingela Ihrman & Sebastian Dahlqvist

56 Guts and algae

58 Gör ditt eget algherbarium
/Make your own algae herbarium

60 Fältguide till en framtida planet
Johannes Heldén

63 Field guide to future planet

Under 2018 initieras ett nordiskt nätverk för självorganiserade konstinitiativ för ett proaktivt arbete i relation till samtida politiska utmaningar.

I ett föränderligt politiskt landskap och med de utmaningar som samtiden erbjuder är konstnärliga verksamheter särskilt sårbara, dels genom uttalade hot om våld och dels genom potentiella neddragningar i offentligt kulturstöd. Vad händer när den kulturpolitiska kartan ritas om och stöd som organisationen traditionellt förlitat sig på kanske plötsligt dras in? Hur förhåller sig andra kulturaktörer och resten av civilsamhället till liknande framtidsscenario? Hur kan vi arbeta proaktivt i ett större nätverk, där vi samlar kunskap till nya strategier och fortsätter att arbeta under övertygelsen att konsten är till för alla?

Genom att träffas, utbyta erfarenheter och kunskap vill nätverket nna nya strategier, skapa motståndskraft och arbeta proaktivt gentemot de abstrakta och konkreta hot våra verksamheter står inför. Under 2018-2019 genomför nätverket tre olika möten i nordn, utforskar nya strategier och lägger grunden för ett långsiktigt växande nätverk. Nätverket samlas för tre träffar runt om i nordn under 2018-2019, utforskar nya strategier och lägger tillsammans grunden för ett större, växande nätverk.

Under det senaste årtiondet har vi sett hur populistiska, nationalistiska, rasistiska och fascistiska rörelser och partier växer sig starkare i många europeiska. Rörelser och partier som först betraktades som perifera har nu tagit sig in i flera europas parlament.

Vi står inför en ny våg av fascism, men den är inte komponerad på samma sätt som den var under 1930-talet. Denna nya komposition har beskrivits som neo-fascism, post-fascism, alt-right såväl som populism. Teoretiker som Enzo Traverso menar att vi måste betrakta samtida fascistiska partier genom en ny matris. Partier som *Front National* har en tydlig fascistisk kärna men överskrider dialektiskt sin fascistiska karaktär - utan att helt ta avstånd från den. Traverso använder termen "post-fascism" för att beskriva den här rörelsen, för att beskriva hur de fortfarande transformeras. Dagens post-fascistiska rörelser gör bruk av en natio-

nalism vars mål inte längre - som under 1930-talet - är andra nationer utan immigration och Islam. Dessa och ytterligare förändringar gör det möjligt för dessa partier att operera inom demokratiska parlamentariska system, ... presentera sig som försvarare av den västerländska civilisationen och bevarare av den nationella identiteten. Vilka material bör vi uppsöka för att beskriva dessa partier och rörelser? Hur avslöjar vi deras kärnor bortom den nyliberala retorik de ockuperat?

Vi vet att när de kulturpolitiska kartorna ritas om är konstnärer och konstorganisationer särskilt sårbara. Dels genom hot om våld, repression, censurering och nedskärningar. Konst och kultur spelar en viktig roll för dessa partier och rörelser, som verktyg för att dra linjer mellan de kroppar som ska försvaras och de kroppar som betraktas som hot.

Tidigare i år presenterade organisationen *Freemuse* sin årliga rapport om konstnärlig frihet. Den visade att antalet allvarliga hot och dödsfall konstnärer riskerar runt om i världen ökar. Genom rapporten framgår att hoten mot konstnärer ökar signifikant i såväl hela USA som Europa. Enligt *Freemuse* är detta en konsekvens av växande "populistiska rörelser" med allt mer utbredd intolerans som följd.

Under 2016 presenterade Myndigheten för Kulturanalys en rapport om hot mot konstnärer och konstnärer i Sverige. I rapporten framgår att antalet hot mot konstnärer och konstnärer i Sverige ökar. Rapportens resultat har lett till en handlingsplan som tidigare i år presenterades och antogs av regeringen, en handlingsplan med insatser för att motverka det växande antal hot yrkesgruppen möter.

I Sverige har vi *principen om armlängds avstånd* som en vägledande princip för hur relationen mellan politiker och myndigheter ska konstrueras. Staten etablerar ett politiskt ramverk och beslutar om budgetar medan myndigheterna tillsammans med inbjudna experter från fältet bedömer ansökningar och projekt utifrån konstnärlig kvalitet. Genom flera olika steg ska autonomi garanteras. Principen är viktig för att hålla politikernas inflytande på avstånd, för att säkerställa den konstnärliga friheten. Idag har vi ett post-fascistiskt parti i vår riksdag, ett parti som efter det senaste valet är Sveriges tredje största. Detta parti motsätter sig principen om armlängds avstånd och har en tydlig kulturpolitisk vision. Vår princip om armlängds avstånd är tyvärr bara det, en princip. Det är varken en regel eller en policy. Det här gör oss och vårt demokratiska samhälle som sådant, mycket sårbart. Hur håller vi konstfältet säkert från fascistiska och nyliberala agendor? Kan vi som konst-

närer och konstnärer ingripa, motverka eller störa nuvarande förändringar, om så hur? Kan vi tillsammans utforska konsten att leva bortom alla former av fascism?

Nätverket *AOOO (Arts Organizations Out of Office)* har initierats av Art Lab Gnesta och Konstfrämjandet. Det sammanför kollegor i och bortom den nordiska och baltiska regionen och försöker finna gemensamma strategier för att inte bara navigera genom kulturpolitiska landskap i förändring, utan också arbeta proaktivt och tillsammans finna strategier för att motarbeta reaktionära och fascistiska rörelser. Tillsammans lär vi oss av kollegor i europeiska länder som de senaste åren genomgått radikala förändringar inom konst och kulturfältet.

Även om vi är många som sörjer det faktum att Sverigedemokraterna efter vårt senaste val har fått fler röster och större politiskt inflytande, så vet jag att kampen inte är över. När partier och rörelser vill nedmontera konst och kulturfältet, måste vi fortsätta arbeta för en konst för alla med en allt större intensitet. Tillsammans med vänner, grannar och kollegor - i en mångfald av allianser - måste vi fortsätta att arbeta för ett samhälle som är radikalt annorlunda det samhälle som samtidens högerextrema-, populistiska-, reaktionära- och fascistiska partier och rörelser föreslår. Ett samhälle som grundar sig i en radikalt omsorgsfull, artöverskridande samexistens. För att parafrasera Joe Hill, Flo Kennedy, Rosi Braidotti och många före och efter dem: vi sörjer inte, vi organiserar oss. För det finns så mycket som behöver göras.

(Denna text är en bearbetning av den text som lästes av Sebastian Dahlqvist och Caroline Malmström i samband med AOOO's första nätverksträff på IASPIS, 2018-05-03.)

During 2018 Art Lab Gnesta & Konstfrämjandet initiate a Nordic network for small-scale and self-organized organisations within the field of art, working proactively in relation to current political challenges.

In a changing political landscape and with the challenges it brings, small-scale and self-organized initiatives within the art field are particularly vulnerable. Both because of threats of violent actions but also because of possible reductions in public funding. What happens when the cultural policy map is redrawn and the support that the organizations traditionally relied on suddenly are withdrawn? How do other cultural actors and the rest of civil society relate to a similar potential scenario? How can we work proactively in a larger network, where we develop new strategies and continue to work with the aim that art is for everyone?

By meeting, exchanging experiences and knowledge, the network is trying to find new strategies, create resilience and work proactively against the abstract and concrete threats our operations are facing. The network will organise three meetings in the Nordic region during 2018-2019, developing new strategies and laying out the foundation for a growing network.

During the last decade, we have seen the rise of populist, nationalist, racist and fascist movements and parties in most European countries. Movements and parties that were first perceived as peripheral have now gained prominent positions in several parliaments around Europe.

We are facing fascism but it is not composed in the same way as it was in the 1930's. This new composition has been referred to as neo-fascism, post-fascism, alt-right as well as populism. Theorists such as Enzo Traverso claims we need to view contemporary fascist parties partly through another matrix. Parties such as *Front National* have a clear fascist core but are dialectically transcending its fascist character — without entirely rejecting it. The term “post-fascism” is here

used to describe a transitory phenomena, as something still in mutation. Today's post-fascist movements compose a nationalism which targets are no longer - as in the 1930's - other nations but immigration and Islam. These changes, among other things, makes it possible for these parties to operate within democratic parliamentary systems, presenting themselves as defenders of western civilisation and preservers of national identities. Which materials are we to use to describe these parties and movements? How do we make their very core visible beyond the neo-liberal rhetorics they have occupied?

We know that in these changing cultural political landscapes arts organizations and artists are particularly vulnerable. Through expressed threats of violence, repression,

censorship and by reductions in public funding. Art and culture plays an important role to these parties and movements as a tool used to draw dividing lines between the bodies to be defended and bodies perceived as threat.

Earlier this year the organization *Freemuse* presented their annual report on artistic freedom, showing that the amount of threats and even deaths workers within the art field are facing is growing around the world. *Freemuse* made it visible that the pressure on artists has increased significantly in the US and in Europe as a consequence, according to *Freemuse*, of growing “populist movements” leading to a growing intolerance.

During 2016 *The Swedish Agency for Cultural Policy Analysis* (Myndigheten för Kulturanalys) presented a report on threats directed towards art workers in Sweden, leading to an action plan which earlier this year was adopted by the government to work to prevent the growing amount of serious threats posed towards this group in the Swedish society.

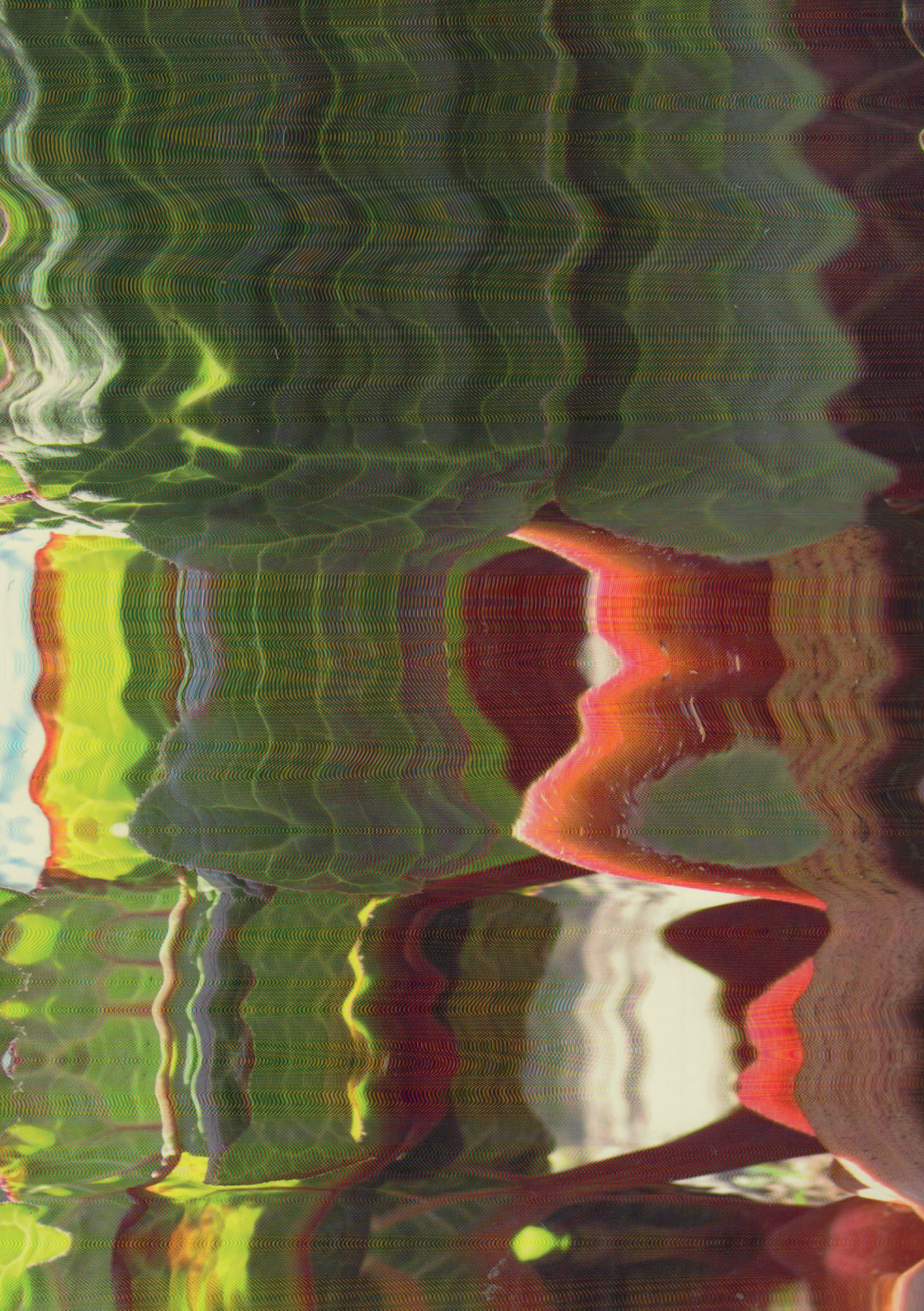
In Sweden, we have *the principle of the arm's length* as a guiding principle for how to structure the relationship and distance between the politics and authorities. The state establishes a political framework and sets a budget while authorities assess applications and projects where the artistic content is reviewed by experts within the field. Through several steps, autonomy is to be guaranteed. This principle is important in order to keep the influence of politicians at distance, in order to secure artistic freedom. Currently we have a party with a prominent parliamentary political position that oppose the principle of the arm's length. The principle of the arm's length is only that, a principle. It's not a rule, nor a policy. This makes us, and our democratic society as such, vulnerable.

How do we keep the art field safe from the agendas of fascist and neoliberal parties? Can we possibly intervene, counterpart or disturb the current development, if so how? Can we together uncover an art of living counter to fascism?

The network *A000 (Arts Organizations Out of Office)* has been initiated by Art Lab Gnesta and Konstfrämjandet. It brings together colleagues in and beyond the nordic and baltic region trying to find common strategies to not only navigate through changing cultural political landscapes but also work proactively and explore strategies to counterpart reactionary and fascist movements. Together we set out to learn from our colleagues in european countries where the conditions for art and cultural workers have changed radically the last few years. Although we are many who mourn the fact that the Swedish Democrats have gained more political power after the recent election in Sweden, we know that the struggle is not over. Together with our friends, neighbours and colleagues - in multiple alliances - we will continue to work for a society radically different to the one which is being envisioned by right wing populist-, reactionary- and fascist movements. A society based on a radically caring multispecies co-existence. To paraphrase the words of Joe Hill, Flo Kennedy, Rosi Braidotti others before and after them: we will not agonize, we will organize. Because there is just so much that needs to be done.

Sebastian Dahlqvist

(This is a edited version of the text that was first read by Sebastian Dahlqvist & Caroline Malmström during the first network meeting organized by A000 at IASPIS, 2018-05-03.)

Det här är det sista meddelandet från Art Lab Gnesta, någonsin.

Vi står inför ett obeboeligt politiskt klimat. Vår organisation är på väg att tas över av fascister. Vi avvecklar därför vår verksamhet här och nu.

Vi kommer dock att omgruppera oss. Förlora vikten av vår tidigare institutionella kropp. Du kommer att fortsätta förnimma och känna närvaron av vår fuktiga ande. Vi växer oss större i en ny form, som en ny organism. Slemmig och mjuk. Synlig för vissa, osynliga för andra.

Inte riktigt flytande, inte riktigt fast. Närvarande där vi behövs.

Alla spår av vår tidigare existens kommer att fermenteras, upplösas och nedbrytas.

Detta meddelande kommer att självförmultna.

(Detta offentliga tillkännagivande formulerades som svar på workshopen *Hur man dödar en institution* som hölls av curatorn Livia Pancu under det första nätverksmötet som organiserades av AOOO på Iaspis, Konstnärsnämnden, 2018-05-03.)

This is the last message from Art Lab Gnesta, ever.

We are facing an unlivable political climate. Our organization is about to be taken over by fascists. We are therefore dismantling our operations at this very moment.

However, we will re-group. Losing the weight of our previous institutional body. You will continue to feel and sense the presence of our moist spirits. We are growing bigger in a new form, as a new organism.

Slimy and soft. Visible to some, invisible to others.

Not quite liquid, not quite firm. Making us present wherever we are needed.

All traces of our previous existence will be fermented, dissolved and composed.

This message is set to self-decay

(This public announcement was formulated in response to the workshop *How to kill an institution* given by the curator Livia Pancu during the first network meeting organized by AOOO at Iaspis, The Swedish Arts Grants Committee 2018-05-03)

Olja som lindrar /Oil that relieves

Det har varit en sommar av stark sol och ovanlig torra.

Insikten om vädrets nyckfulla förskjutningar börjar komma ikapp.

En olja på johannesört förändrar inte klimatet, men sägs lindra svedd hud för en stund.

It has been a summer of strong sun and unusual drought.

Slowly we're grasping the unreliable transformations of the weather conditions.

An oil on St. John's wort does not change the climate, but is said to relieve burnt skin for a while.

svedd hud
/burnt skin

Johannesörten blommar på soliga platser i juli-september. Plocka blommor och knoppar i ett glaskärl, och fyll på med olivolja. Täck behållaren med ett lock och låt stå i ett fönster i två till fyra veckor. Hypericinet i växten färgar så småningom oljan röd. Lukta regelbundet så att oljan är fräsch, och skaka om då och då. Efter två-fyra veckor kan du sila av örten. Förvara oljan mörkt.

The St. John's wort blossoms on sunny places in July-September. Pick flowers and buds in a glass jar, and fill it with olive oil. Cover the container with a lid and leave it in a window for two to four weeks. The hypericin in the plant eventually colors the oil red. Smell regularly so that the oil is fresh and shake the jar occasionally. After two to four weeks you can strain the herbs. Store the oil dark.

Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta

**Lina Sofia Lundin och
Franz Petter Schmidt
10 mars – 22 april 2018**

Av: Caroline Malmström, curator

Kvar efter den virvelvind som det sena 1900-talets globalisering medförde finns endast spridda spår av den nordiska textilindustrin. Kunskaper och traditioner med rötter som går tillbaka hundratals år har på kort tid skingrats, och det är ofta ideella krafter som bär dessa materiella och immateriella kulturarv vidare.

I utställningen *Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta* presenterade vi arbeten av konstnärerna Lina Sofia Lundin och Franz Petter Schmidt, som på skilda vis intresserat sig för ett par platser där textila traditioner en gång varit starka.

I Sjølingstad uldvarfabrik, strax utanför norska Mandal, sätter Schmidt en dag igång vävstolen som inte varit i bruk sedan 1948, för att återskapa ett ulltyg han funnit i en provbok. Mötet med Sjølingstad och känslan av en plötslig tillhörighet drabbar konstnären djupt. Här stannar han först i två år, och återvänder sedan regelbundet. Platsen formar en ryggrad för hans konstnärliga praktik, och projektet Weaving Fabrics for Suits blir hans konstnärliga forskningsarbete som doktorand på Kunsthøgskolen i Oslo.

På en hylla i utställningen ligger provböckerna bredvid de vävda och infärgade tygerna. Den allra första väven faller ner från rullen som sitter monterad på väggen – den som kommer nära kan se spåren av vävstolen, och de små knutarna som knöts när varpen gick sönder. Metodiskt har konstnären arbetat sig närmare kvaliteten på de textila proverna. Små justeringar i materialval, hantering av vävstolen och korrigeringar i färgningsrecepten, leder honom hela tiden vidare. Så småningom sys tyget upp till en klassisk, mörkblå herrkostym.

Arbetet innebär på samma gång ett utforskande av platsen, norsk textilindustrihistoria och frågor kring identitet. Intill tygerna sitter fotografier från fabriken och dess omgivning. I ett par texter på väggen finns konstnärernas egna anteckningar om arbetet på plats, mötet med människorna där och deras kunskaper.

Lina Sofia Lundins arbete utgår från den lilla byn Haghed i Dalarna, där hon också bor. Här fördjupar hon sina kunskaper i linberedning, som äldre släktingar tidigare ägnat sig åt, för att följa en hel textil produktionskedja. Hon odlar lin på sin gård, och förbereder det för användning genom att lära sig av folk i bygden och den lokala vävstugans lingrupp.

I utställningen presenteras linet mitt i ett experiment. Här kombineras rötningen, som görs för att bli av med de vedartade växtdelarna så att fibern lättare ska lossna, med en undersökande färgning. Baden lyser röda, gula, svarta och blå – det är krapprot, indigo, järnskröt och ekollon som färgar stråna. Under utställningen svämmas baden över och färgar linnetyget under glascylindrarna. Efter två veckor ska rötningen vara färdig och då byts vattnet ut. Som en sorts långsamt måleri, en abstrakt expressionism där nya positioner, vattnets kapillärkraft och slumpen hela tiden förändrar bilden som växer fram.

I en video får vi följa arbetet med linet i Haghed, i en annan följer vi konstnärernas arbete i Blanca utanför Murcia, Spanien. Även här tar hon sig an lokala textiltraditioner, men denna gång är det espartogräset som traditionellt använts för mattflätning. Tillsammans med några av de som arbetar i en av de sista fabriken i avfolkningsbygden Blanca, testar hon att färga med fallfrukt av granatäpple och järnrester med inspiration från ett recept från 1807. Dagboksanteckningarna från platsen finns samlade i en liten bok intill videon.

*

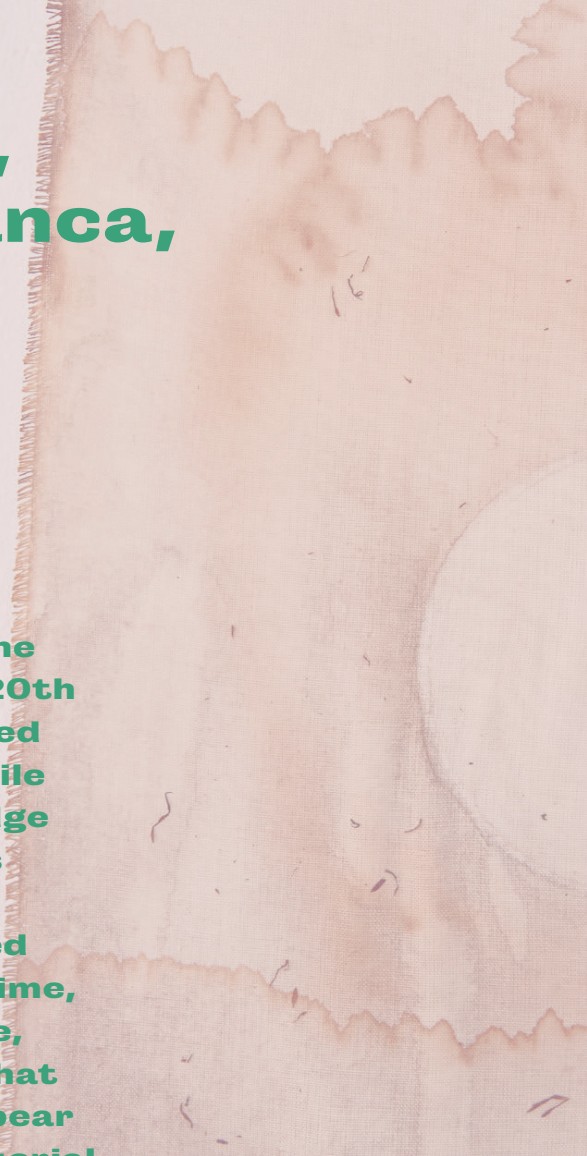
Både Lina Sofia Lundin och Franz Petter Schmidts intresseområden kan synas karaktäristiska för en samtid som alltmer intresserat sig för produktionsvillkoren för de prylar som dagligen omger oss. Men frågan kanske inte bara handlar om hur vi väljer vad vi konsumerar i ett produktionsområde som inte verkar slå av på takten, utan på vilket sätt vi alla kan göra oss - med våra kroppar och sinnen – till kunskapsbärande som fortsätter att förvalta dessa möten, metoder och material.

Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta

**Lina Sofia Lundin and
Franz Petter Schmidt
March 10 – April 22, 2018**

By: Caroline Malmström, curator

The whirlwind that was the globalization of the late 20th century only left scattered traces of the Nordic textile industry behind. Knowledge and traditions with roots dating back hundreds of years have been dispensed within a short period of time, and it is often small-scale, non-commercial forces that relentlessly continue to bear these material and immaterial cultural heritages. In the exhibition *Sjølingstad, Haghed, Blanca, Gnesta* we presented works by artists Lina Sofia Lundin and Franz Petter Schmidt. Both of them have looked closer upon a few places where textile traditions once were strong.

In Sjølingstad wool mill, Schmidt starts the loom that hasn't been in use since 1948 to recreate a wool fabric he found in a test book. The meeting with Sjølingstad and the sudden feeling of belonging affects the artist deeply. He stays here for two years, and then returns regularly. The site forms the backbone of his artistic practice, and the project Weaving Fabrics for Suits becomes his artistic research work as a PhD student at the National Academy for Art in Oslo.

In the exhibition, test books are placed on a shelf, next to the woven and dyed fabrics. The very first weave falls down from a roll mounted on the wall – if you go close you can see the traces of the loom, and the small knots knocked when the warp broke. Methodically, the artist worked himself closer to the quality of the textile samples. Small adjustments in the selection of materials, the handling of the loom and adjustments in the dye recipe, lead him all closer. Eventually, the fabric is sewn up into a classic dark blue men's suit.

The work involves an exploration of the place, Norwegian textile industry history as well as identity issues. Next to the fabrics are photographs from the factory and its surroundings. In a few texts on the wall are the artist's own notes on the work in place, the meeting with the people there and their knowledge.

Lina Sofia Lundin's work is based on the small village of Haghed in Dalarna, where she also lives. Here she deepens her knowledge of linen preparation, just like her older relatives, devoted to following the textile production chain in its whole. She grows flax on her farm, and prepares it by learning from people in the village and the local weaving cabin's flax group.

In the exhibition, the flax is presented right in the middle of an experiment. Here the retting of the flax, which is purposed to get rid of the woody parts so that the fiber will easier come off, is combined with an investigative dyeing process. The baths shine red, yellow, black and blue – it's madder, indigo, iron scrap and acorns that dye the straws. During the exhibition, the baths swim over and dye the linen fabric placed under the glass cylinders. After two weeks the retting is finished and the water is replaced. It's sort of a slow kind of painting, an abstract expressionism where new positions, the capillary power of the water and the randomness constantly change the image that emerges.

In a video we can follow the work with the flax in Haghed, in another one we see the artist's work in Blanca outside Murcia, Spain. Also here she takes on local textile traditions, but this time it is the esparto grass that has traditionally been used for making carpets. Along with some of the works of one of the last factories in the depopulated region of Blanca, she tests to dye with pomegranate and iron residues inspired by a recipe from 1807. The diary notes from the site are collected in a small book next to the video.

Both Lina Sofia Lundin and Franz Petter Schmidt's areas of interest may appear characteristic of a society that is increasingly interested in the production conditions of the objects that surround us daily. But maybe the question isn't only about how we choose what we consume in a production society that does not seem to break the beat, but how we can all make ourselves – with our bodies and minds – knowledge bearers who continue to carry on these meetings, methods and materials.

Foto/Photo: Emanuel Hallkint

Samtal med Sunshine Socialist Cinema

Av: Sebastian Dahlqvist

Tillsammans med Sunshine Socialist Cinema och i samarbete med Folkrörelsernas Konstfrämjande och ETC El arrangerade vi den 18/8 en filmfestival i solparken i Katrineholm. Här följer ett samtal mellan konstnärerna Kalle Brolin och Kristina Müntzing, initiativtagare till Sunshine Socialist Cinema och Sebastian Dahlqvist.

- Hur startade Sunshine Socialist Cinema?
Egentligen började allt under ett residency i Shiryaevo i samband med en Biennial i den lilla ryska byn. Vi var egentligen lovade ett kulturhus att arbeta i, men när vi väl kom dit fick vi veta att den riskerade att rasa om vi skulle gå in. Vi fick veta att om vi kunde muta borgmästaren så skulle vi nog kunna få visa film inne i den vita byggnaden i mexitegel som var byns Folkets Hus. Men när det inte gick fick vi gå tillbaka och bli väldigt analoga. Vi byggde en skärm stor som en bioduk och uppförde en skuggteater-version av strejkscenen i Sergei Eisensteins film CTAYKA Tillsammans med ett antal barn från byn klippte vi bokstäverna S T R E J K som barnen sedan höll upp på ena sidan skärmen medan publiken stod på andra sidan. Det var vår första, helt soljusdrivna, socialistiska biografvisning.

Genom Sunshine Socialist Cinema har vi lyckats förena vårt miljöengagemang, vänsterpolitik och konst. Det är också ett sätt att förena våra enskilda konstnärliga praktiker (Kristina Müntzing arbetar med skulptur medan Kalle Brolin främst arbetar med film). Biografens bas är sedan starten trädgården i vårt sommarhus i Höja, Skåne. Det är från trakterna kring byn vi båda kommer och vår närvaro i området är som ett pågående experiment, vänstern är så osynlig här. Vi tänkte, om vi hissar den här flaggan, hur reagerar omgivningen då? Kommer omgivningens osynliga vänster hitta hit?

- Hittade de er?

Ja det gjorde de. Vår utomhusbiograf är också ett sätt att försöka få hit såväl regionens vänster som miljöintresserade,

ungdomar och kulturfolk. Bland våra stammar finns alltifrån moderata politiker till personer som haft VPK-mandat i riksdagen, bönder som är intresserade av omställning, konstnärer och filmintresserade.

- Hur kom namnet till?

Flera socialistiska stater har genom historien lockat vänstern världen över på grund av kombinationen av ett behagligt väder och socialism, vilket har lett till begreppet "sunshine socialist state". Vårt namn är lite av en alliteration, en lek med det.

- Ni har i flera år bedrivit biografverksamhet över stora delar av landet och utanför Sverige. Finns det någon filmvisning ni minns särskilt väl?

Vi minns alla våra filmvisningar. Vi har själva inte sökt oss till samarbeten med

konstinstitutioner, de har sökt upp oss, och genom att göra dessa samarbeten så har vi kunnat finansiera våra andra filmvisningar. Även om vi tycker att kontexter utanför konstvärlden är mest intressanta för konstfilm så har vi ingen egentlig finansiering för vår utomhusbiograf så samarbeten med konstinstitutioner är en del av en strategi för att omfördela resurser och skapa möjligheter som annars inte finns.

- Vår samtid kan i stor utsträckning beskrivas med begreppet kris. Humanitära kriser, ekonomiska kriser och klimatkriser. Analet begrepp som kopplas samman med ordet kris staplas på varandra. Flera menar att en av de största av våra kriser är en vår föreställningsförmågas kris. Teoretiker som Donna Haraway skriver om behovet av andra material att komponera vår ge-

Bild från Shiryaev. Texten CTAYKA översätts till STREJK.

En samling journalfilmer på vilka Kuxa Kanema står skrivet, vilket översätts till "filmens födelse". Filmerna är producerade av National Institute of Cinema Mozambique (INC).

mensamma verklighet med. Material med vilka vi inte enbart kan möta vår nuvarande världs utmaningar utan snarare komponera nya världar och relationer att sträva mot eller leva i. I den manual som följer med i detta nummer av Fält skriver ni om en utopisk framtid i vilken filmen inte längre behövs. Vilka är de viktigaste materialen att uppsöka för att möjliggöra en verklighet i vilken er verksamhet i synnerhet och filmen i allmänhet inte behövs?

Vi tänker såhär: med miljökrisen, eller den rådande ekonomiska ojämlikheten så vet vi ju vad det beror på, vi vet hur folk drabbas, vi vet hur vi förändrar det. Men vi gör det inte. För det är för jobbigt att utföra handlingar som kräver så stor förändring av oss och våra

beteenden. Det finns en sådan motsättning mellan vår föreställningsförmåga och den materiella världen. Det finns liksom inga begränsningar för föreställningsförmågan medan den här materiella världen har en mängd begränsningar för vad vi kan och inte kan göra.

- Vad är då möjligt eller omöjligt?

Det går liksom inte att förverkliga utopier på grund av världens materiella begränsningar, om vi inte bestämmer oss för att utopin enbart ska finnas i vår föreställningsförmåga. Så att trots den här dystopiska framtiden som kommer av våra materiella begränsningar så kan vi ändå leva ett liv som framstår som utopiskt för att vi då lever mer

i attityder, relationer, och känslor. Genom att relatera annorlunda till vår omgivning. Allt är kanske täckt av sot, men det är också vackert? Det tror jag också är biografens officiella hållning, vi tror inte att vi kan lösa vår världs miljöutmaningar med solceller och fortsätta som vanligt. Våra solceller på taket i Höja försörjer oss inte med el men de blir någon slags skylt ut mot världen. Som förslag på andra sätt att leva på. Deras materiella funktion är begränsad men deras funktion som inspiration är större.

- Vilka är då de viktigaste materialen att uppsöka för att möjliggöra en verklighet i vilken er verksamhet i synnerhet och filmen i allmänhet inte behövs?

Vår verksamhet behövs inte längre när vi inte behöver turnera för att alla som vill driver en egen solcellsdriven biograf. Vi tänker att det är viktigt att vända blicken bort från romaner, filmer och kanske konsten och istället rikta den mot exempel på människor som gör någonting. Som testar utopier i verkligheten. Levande laboratorier. Sådana exempel kanske är några av de viktigaste materialen att uppsöka. Kollektiv och enskilda människor som säger: så här betraktar vi framtiden och vi lever den nu. Vi tror precis som ZAD att det alltid är viktigt att både presentera ett nej och ett ja.

- Solenergi är i ljuset av den klimatkris vi lever i ett försök att lösa frågan om "miljömässigt skonsam energiproduktion". Vilken roll spelar solen och solenergin för biografens verksamhet?

En vän till oss pratade om att vi var heliotropiska. Att vi som verksamhet, precis som alla levande växter, vänder oss mot solen. Det är en fin bild. Rent praktiskt så laddar solen våra batterier och håller projektorns lampa lysande. Dimensionen av omfördelning är också viktig för oss, att vi samlar in ljus på dagen och omfördelar till kvällen, då ljuset

kan komma från projektorn istället. Omfördelning av resurser kan ju betraktas som en av socialismens grundprinciper.

- Vilken roll har utomhusbion haft historiskt inom socialistiska rörelser och hur förhåller ni er till dessa historier?

Utomhusbion har spelat en central roll för flera olika socialistiska rörelser och socialistiska stater. På Kuba, en av alla sunshine socialist states, startades efter revolutionen ett filminstitut som började producera journalfilmer med nyheter och samhällsinformation och visade dem utomhus runt om på landsbygden. Efter den koloniala frigörelsen i Mozambique startades på 1970-talet ett filminstitut som började producera journalfilmer och visade runt om på landsbygden genom en mobil utomhusbiograf vad som hände i och utanför landet. Under en tid då läskunnigheten var mycket låg i landet så fick filmen en särskilt viktig roll. Sedan finns det såklart flera exempel från Ryska revolutionen. Från Arabiska Våren finns också flera exempel på hur insamlade mobilfilmer varje kväll presenterades genom tillfälliga utomhusbiografer. Efter att vi har hållit på i ett antal år så har fler och fler tipsat oss om exempel på socialistiska utomhusbiografer runt om i världen. Så idag känner vi till långt fler exempel från den historia vi är en del av än vi gjorde när vi började. Vissa av filmerna har vi visat och en del av personerna från de olika utomhusbiograferna har vi kontakt med.

- I detta nummer av Fält medföljer en affisch av Sara Granér med en medföljande manual. Vad är det viktigaste att tänka på för den läsare som vill starta en egen solcellsdriven socialistisk biograf?

Att det är lätt och att göra det! Om du som läser det här startar en egen solcellsdriven biograf så får du gärna skriva till oss och berätta.

A conversation with Sunshine Socialist Cinema

By: Sebastian Dahlqvist

Together with Sunshine Socialist Cinema and in collaboration with the People's Movements for Art Promotion and ETC EI, we organized a film festival in Katrineholm sunpark on August 18. Here is a conversation between artists Kalle Brolin and Kristina Müntzing, initiators of Sunshine Socialist Cinema, and Sebastian Dahlqvist.

How did Sunshine Socialist Cinema start?

Actually, everything began during a residency in Shiryaev in conjunction with a biennial in the small Russian village. We were first promised a culture house to work in, but when we got there we were told that it was likely to collapse if we entered. We were told that if we could bribe the mayor, we would probably be able to show movies inside the white brick building, the People's house of the village. But when that didn't work we had to go back and become analog. We built a screen big like in the cinema's and performed a shadow theater version of the strike scene in Sergei Eisenstein's film CTAYKA. Together with a number of children from the village, we cut the letters S T R E J K as the children then held up on one side the screen while the audience stood on the other side. It was our first, totally

sunlight-driven, socialist cinema show.

Through the Sunshine Socialist Cinema we have managed to reconcile our environmental commitment, left-wing politics and art. It is also a way to reconcile our individual artistic practices (Kristina Müntzing works with sculpture while Kalle Brolin mainly works with film). Since then, the cinema has been based in the garden of our summer house in Höja, Skåne. Both of us come from the neighborhoods around the village and our presence in the area is like an ongoing experiment, the left-wing is so invisible here. We thought if we lift this flag, how does the surrounding area react? Will the invisible left-wing in the area find their way here?

Did they find you?

Yes, they did. Our outdoor cinema is a way

to attract both the region's left-wing and the environmentalists, young people and the culture community. Among our regulars, there are people from conservative politicians to people who had VPK (left-communist party) mandates in parliament, farmers interested in transition, artists and film-interested.

How did you come up with the name?

Throughout history, several socialist states have attracted the left over the world because of the combination of pleasant weather and socialism, which has led to the concept of "sunshine socialist state". Our name is a bit of an alliteration, a sort of play with that.

For several years you have been producing cinema activities across many parts of Sweden and outside Sweden. Is there any

screenings you remember especially well?

We remember all our screenings. We have not sought the cooperation with art institutions themselves, they have sought us, and by making these collaborations we have been able to fund our other screenings. Although we think that non-artistic contexts are most interesting for art films, we have no real funding for our outdoor cinema, so collaboration with art institutions is part of a strategy for redistributing resources and creating opportunities that are not otherwise available.

The world today can be largely described by the concept of crisis. Humanitarian crises, economic crises and climate crises. The number of terms that are linked with the word crisis is stacked on each other. Many believe that the biggest one is the crisis of

Image from Shiryaev. The text СТАЙКА translates to STRIKE.

our imagination. Theorist Donna Haraway writes about the need for other material to compose our common reality with. Materials with which we can not only meet our today's challenges but rather compose new worlds and relationships to aim at, or to live in. In the manual that accompanies this issue of Fält, you write about an utopian future in which the film is no longer needed. What are the most important materials to look for to enable a reality in which your business in particular and the film is generally not needed?

We think like this: with the environmental crisis, or the current economic inequality, we know what it's like, we know how people are affected, we know how we change it. But we don't. Because it's too hard to perform

actions that require such a big change of us and our behaviors. There is a contradiction between our imagination and the material world. There are like no limits to our imagination, but this material world has a lot of limitations to what we can and can not do.

What is possible or impossible?

It's not possible to realize utopias due to the material limitations of the world unless we decide that utopia should only be in our imagination. So, despite this dystopian future, which comes from our material constraints, we can still live a life that seems utopian because we then live more in attitudes, relationships, and emotions. By relating differently to our environment. Everything is maybe covered with soot, but it's also beautiful? I think that is also the

A collection of Kuxa Kanema films produced by The National Institute of Cinema Mozambique (INC). Kuxa Kanema translates to "The birth of Cinema".

official attitude of the cinema, we do not think we can solve our world's environmental challenge with solar cells and continue as usual. Our solar cells on the roof in Hôja do not provide us with electricity, but they become some kind of sign to the world. As a suggestion of other ways of living. Their material function is limited but their function as inspiration is greater.

What are the most important materials to look for to enable a reality in which your business in particular and the film is generally not needed?

Our business is no longer needed when we don't need to tour, because everyone who wants to, run their own solar-powered cinema. We think it's important to turn your eyes away from novels, movies and maybe art, and instead look at examples of people who do something. That test utopias in reality. Living laboratories. Such examples may be some of the most important materials to look for. Collectives and individual people who say: Here we consider the future and we live it now. We think, like ZAD, that it's always important to present both a no and a yes.

Solar energy is, in the light of the climate crisis we live in, an effort to solve the issue of "environmentally friendly energy production". What is the role of the sun and the solar energy for the cinema's activities?

A friend of ours said that we were heliotropic. That we, like all living plants, turn our attention to the sun. It's a nice picture. Practically, the sun is charging our batteries and keep the projector's lamp shining. The dimension of redistribution is also important to us, that we collect light on the day and redistribute to the evening, as the light can come from the projector instead. Reallocation of resources can be regarded as one

of the fundamental principles of socialism.

What role has the outdoor cinema played historically in socialist movements and how do you relate to these stories?

The outdoor cinema has played a central role in several socialist movements and socialist states. In Cuba, one of all the sunshine socialist states, after the revolution, a film institute began to produce journal films with news and community information and showed them outdoors around the countryside. Following the colonial release in Mozambique, in the 1970s, a film institute began to produce journal films and showed around the countryside through a mobile outdoor cinema that happened inside and outside the country. In a time when literacy was very low in the country, the film became particularly important. Then there are, of course, several examples from the Russian Revolution. From the Arab Spring, there are also several examples of how collected mobile videos were featured each evening through temporary outdoor cinemas. After we had been doing this for a couple of years, more and more people have talked about examples of socialist outdoor cinemas around the world. So today we know much more examples from the story we are part of than we did when we started. We have shown some of the films and some of the people from the various outdoor cinemas we have contact with.

In this number of Fält, a poster of Sara Granér is included with an accompanying manual. What is the most important thing to consider for the readers who want to start their own solar-powered socialist cinema? That it's easy and to do it! If you're reading this, start your own solar powered movie theater, then feel free to write to us and tell us.

NEC

Bild: Ingela Ihrman, "The Giant Knotweed Panflute Ensemble".
Verket presenterades under vår filmfestival i Solparken i Katrineholm.
/Image: Ingela Ihrman, "The Giant Knotweed Panflute Ensemble".
The video was part of our filmfestival in the solar panel park in
Katrineholm

Våta marker

26 maj – 8 juli 2018

**Alma Heikkilä, Gideonsson/Londré,
Ada Kästel, Nancy Holt & Robert Smithson,
Nisrine Boukhari, Katja Seitajoki
& Tomas Björkdal**

Av: Caroline Malmström, curator

**Utställningen Våta marker
fortsätter Art Lab Gnestas
undersökning av träsket som
vi ägnat oss åt de senaste åren
tillsammans med bland andra
konstnärer, naturvetare och
Gnestas unga.**

**Detta var den andra upplagan
av Träskbiennalen –
en utställning som återkommer
vartannat år.**

**Om den första (2016) ställde
frågan Vad kan träsket vara?
vill denna upplaga närma sig
ett förslag.**

I en tid karakteriserad av pågående och potentiella ekologiska katastrofer är det nödvändigt att staka ut en ny riktning. Mänskligheten måste bättre lyssna till överlappningarna och likheterna mellan allt som lever. Många konstnärer har under en tid varit upptagna med dessa frågeställningar, och i centrum finns ofta ett ifrågasättande av det mänskliga perspektivet – en dominans som redan utrotat många andra livsformer.

Filosofen Donna Haraway har skrivit om hur vi behöver kultivera idén om ett släktskap mellan allt levande, utifrån begreppet "kin".

I think that the stretch and recomposition of kin are allowed by the fact that all earthlings are kin in the deepest sense, and it is past time to practice better care of kinds-assemblages (not species one at a time). Kin is an assembling sort of word. All critters share a common "flesh," laterally, semiotically, and genealogically.¹

Alma Heikkiläs installation Mikrobiota gestaltar människans varande som djupt sammanvävt med en omgivande natur; mikroorganismerna som vi kulturellt föreställer oss som något separat, något möjligtvis ohygieniskt, egentligen är förutsättningen för våra liv. Dessa mikroorganismer, såsom mögel, återkommer också i Gideonsson/Londrés video Monsunbiblioteket, som ställer frågan om hur en blöt våtmarkstid påverkar bevarandet av mänskliga spår, mänsklig kultur.

Men om vi ger oss in i den, våtmarken? Nancy Holt och Robert Smithsons video Swamp kom redan 1972, och består i ett försök att guida varandra genom den otillgängliga och oberäknliga miljön. Det mänskliga perspektivet må göra anspråk på att vara do-

minant, men det är obönhörligen begränsat. I Ada Kästels video Transdjuret reflekteras upptäckten av den egna kroppen som sammankopplad med en större organisk väv.

Inom ramen för utställningen och det långsiktiga projektet Swamp Storytelling presenterade vi också Katja Seitajoki och Tomas Björkdals ljudvandring Kärrkosmos, på plats ute i kärret vid Marksjön i Gnesta.

Under utställningens vernissage serverade Nisrine Boukhari besökarna specialkomponerade drinkar som de betalar för med en dikt. Karakteristiskt för många av våra projekt är hur vi bjuder in andra att delta, medverka och samproducera. På monitorn inne på toaletten visades vårt samarbete med åk 8 i Gnesta Waldorfskola. Efter möten i träsket utvecklade eleverna en handko-reografi för våtmarksmiljö, inspirerad av tidigare kalejdoskopiska undersökningar.

Våta marker är en del av Art Lab Gnestas utforskande av våtmarken som pågått sedan 2014, och ett sätt för oss att bjuda in andra till att göra träsket till släkt. Att ta med sig den mänskliga kroppen ned i träsket med sina pågående nedbrytningsprocesser, sin kakofoni av röster, sitt sugande, konserverande, suddiga djup. Att göra sig medveten om hur den mänskliga kroppen är en organism bland organismer, och att våra försök att frigöra oss från det är fåfänga, för att inte säga förödande. Vi tror att våtmarken kan lära oss det.

¹ Haraway, Donna - *Anthropocene, Capitalocene, Plantationocene, Chthulucene: Making Kin*, *Environmental Humanities*, vol. 6, 2015

Wet lands

May 26 – July 8 2018

Alma Heikkilä, Gideonsson/Londré,
Ada Kästel, Nancy Holt & Robert Smithson,
Nisrine Boukhari, Katja Seitajoki
& Tomas Björkdal

By: Caroline Malmström, curator

The exhibition Wet lands continues Art Lab Gnesta's investigation of the swamp to which we have devoted the recent years, together with artists, scientists and the young people of Gnesta.

This was the second edition of the Swamp Biennale, an exhibition that returns every two years.

If the first edition (2016) posed the question *What can the swamp be?*, this time we wanted to present a proposal.

In a time characterized by ongoing and potential ecological disasters, it is necessary to find a new direction. Humanity must better listen to the overlaps and similarities between everything that is alive. During recent years many artists have been preoccupied with these and related issues, at the center lies a critique of the human perspective - a dominance that has already eradicated many other forms of life.

In her writing, the philosopher Donna Haraway is stressing the need to make kin with all living critters:

*"I think that the stretch and recomposition of kin are allowed by the fact that all earthlings are kin in the deepest sense, and it is past time to practice better care of kinds-assemblages (not species one at a time). Kin is an assembling sort of word. All critters share a common "flesh," laterally, semiotically, and genealogically."*¹

The installation Mikrobiota by Alma Heikkilä explore and makes visible in what ways we as humans are part of our surrounding nature: the microorganisms we perceive as different to ourselves, something possibly unhygienic, are the prerequisites for our lives. These microorganisms, such as mold, are reappearing in the work by Gideonsson/Londré The Monsoon Library, posing questions of how wetland temporality affects preservation of human culture and its traces.

And if we dive into it, the wetland? The film Swamp by Nancy Holt and Robert Smithson, takes us to a muddy and moist swamp in New Jersey, where we step into the transformed spatial and visual perception of Nancy Holt. The human perspective may claim dominance and superiority, but

is unbearably limited. The video work The Trans Animal by Ada Kästel reflects upon the discovery of the own body, as part of a larger organic weave.

In the context of the exhibition and our long term project Swamp Storytelling, we also presented the sound walk Kärkosmos by Katja Seitajoki and Tomas Björkdal, in the local swamp of Marksjön in Gnesta. During the opening of the exhibition Nisrine Boukhari served all visitors custom made drinks in exchange of a poem.

Many of our projects are characterized by our interest in collaborating and co-producing together with others. On the monitor in the WC we presented a part of our collaboration with the eighth grade students of Gnesta Waldorf School. After meeting the swamp, the students developed a hand choreography for wetland environments inspired by previous kaleidoscopic explorations.

The exhibition Wet lands continues Art Lab Gnesta's investigation of the swamp, which we have devoted the last four years to. It is also a way for us to invite all of you to make kin with the swamp. To bring the human body into the swamp with its ongoing decomposing processes, its cacophony of voices, its sucking, preservative, blurred depth. Becoming aware of how the human body is an organism among organisms, and that our attempts to free ourselves from that vain, not to say devastating. We think the wetlands can teach us that.

¹ Haraway, Donna - Anthropocene, Capitalocene, Plantationocene, Chthulucene: Making Kin, Environmental Humanities, vol. 6, 2015

Kärrkosmos/Swamp Cosmos - Katja Seitajoki & Tomas Björkdal. Foto/Photo: José Figueroa

Transdjuret - Ada Kästel.

Monsunmänniskor – ett manifest för en våtmarkstid

Gideonsson/Londré, 2018

Monsunmänniskor stampar ständigt i marken.

Monsunmänniskor bär cyklopens mask i sin panna.

Ett ledljus från luvans hårt åtdragna strut.

Monsunmänniskor sugs ner i gyttjan för att sedan flyta upp.

Monsunmänniskor parerar sin tillvaro med fläktande armar för att hålla balansen.

Monsunmänniskor består av flera lager hud, gummi, plast eller tyg.

Monsunmänniskor luktar mögel och svamp.

Monsunmänniskors händer kan misstas för urblekta russin.

Monsunmänniskor ser blodiglar som ett gott tecken.

Monsunmänniskor pratar aldrig om vilken dag som är ankomstdagen.

Monsunmänniskor är nedtyngda, hukande med fötterna djupt ner i leran.

Monsunmänniskor bär fukten med sig.

Monsunmänniskor är lediga, röker gräs och dricker rom.

Monsunmänniskor läser hela "Krig och Fred".

Monsunmänniskor bär flip-flops eller gummistövlar.

Monsunmänniskor gnider sin hud med citronellaolja och sina skor med fenyl.

Monsunmänniskor lägger blad med vällyuktande oljor mellan sina boksidor.

Monsunmänniskor täcker över allt.

Monsunmänniskor försöker hålla sig inomhus så mycket som möjligt.

Monsunmänniskor klär sig i mögel.

Monsunmänniskor sopar undan vita mögelsporer.

Monsunmänniskor ser inte längre svarta mögelprickar.

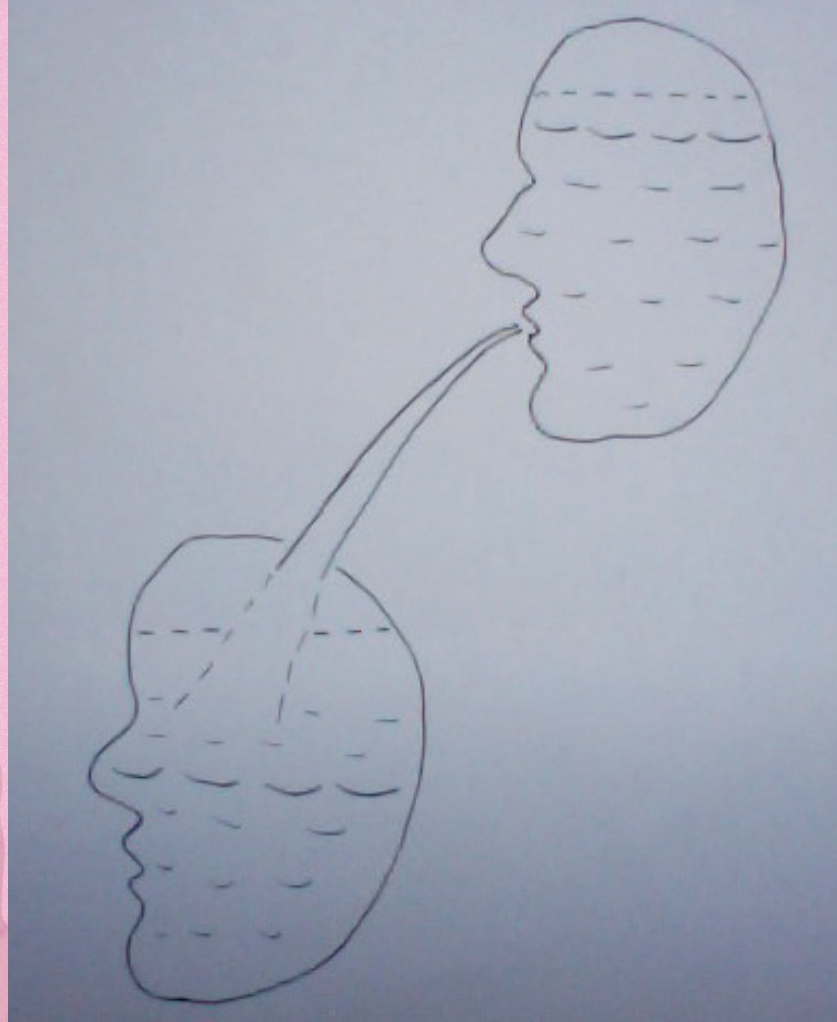
Monsunmänniskor drar metodiskt händerna över sina fötter och ben.

Monsunmänniskors sår läker aldrig.

Monsunmänniskor vill bränna luften torr,

för att torka sin svampiga hud och sitt plastskal.

Monsunmänniskor begravs i vildhonung.

*2017 reste konstnärerna
Gideonsson/Londré till Coorg,
Indien för att möta våra
samarbetsparter Earth CoLab inom
ramen för residencyutbytet Swamp
Storytelling, med stöd av Svenska
institutet.*

2

In 2017, artists Gideonsson/Londré traveled to Coorg, India in order to meet our partners Earth CoLab in the context of the residency exchange program Swamp Storytelling, supported by the Swedish Institute.

Monsoon men – a manifesto for a wetland time

Gideonsson/Londré, 2018

Monsoon men stomp constantly in the field.

Monsoon men wear the mask of the cyclop in their forehead.

A led light from the hood's tightened cone.

Monsoon men are sucked down in the mud and then float up.

Monsoon men pave their life with fiery arms to keep the balance.

Monsoon men consist of several layers of skin, rubber, plastic or fabric.

Monsoon men smell like mold and fungus.

Monsoon men's hands can be mistaken for bleached raisins.

Monsoon men see leeches as a good sign.

Monsoon men never talk about which day is the day of arrival.

Monsoon men are burdened, squinting their feet deep into the mud.

Monsoon men carry the moisture with them.

Monsoon men are free, smoke grass and drink rum.

Monsoon men read the whole "War and Peace".

Monsoon men wear flip flops or rubber boots.

Monsoon men rub their skin with citronella oil and their shoes with phenyl.

Monsoon men leave leaves with smelling oils between their book pages.

Monsoon men cover everything.

Monsoon men try to stay indoors as much as possible.

Monsoon men dress in mold.

Monsoon men sweep away white mold spores.

Monsoon men no longer see black mold spots.

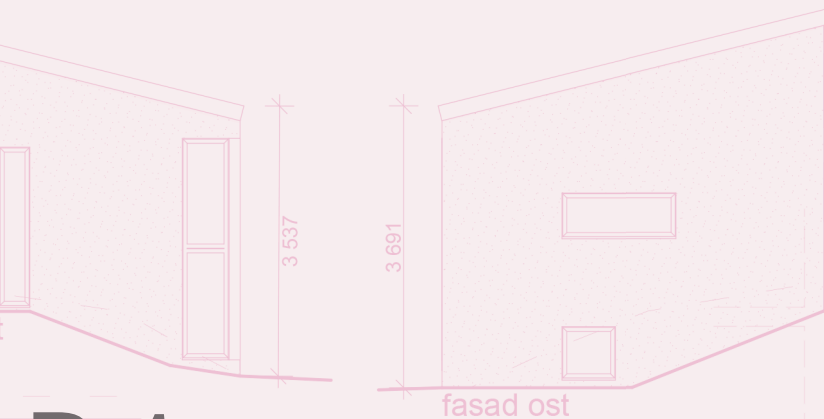
Monsoon men methodically draw their hands over their feet and legs.

Monsoon men's wounds never heal.

Monsoon men want to burn the air dry,

to wipe their spongy skin and their plastic shell.

Monsoon men are buried in wild honey.

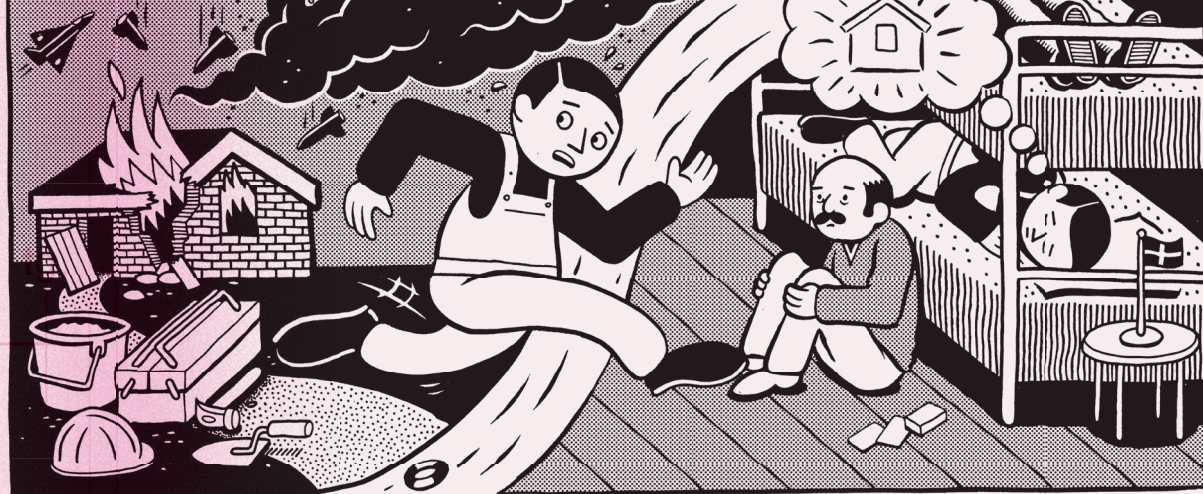
Det nya undantaget

Förr i Sverige var det vanligt att i förtid skifta arv på gårdar för att låta den nya generationen driva jordbruket vidare. Ett mindre hus byggdes då på gården (undantaget) och ett kontrakt skrevs mellan generationerna om att de äldre skulle ha rätt att bo kvar livet ut. Ett arrangemang som syftade till att frigöra den potential som låg i marken och samtidigt värna om den äldre generationen. Ett slags pensionssystem, innan ett sådant fanns.

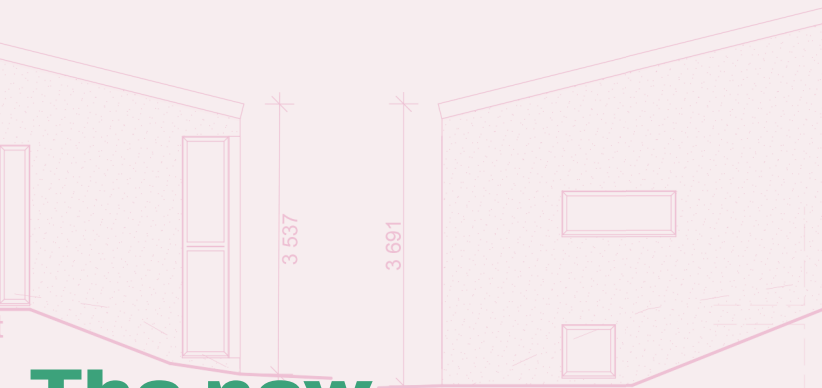
I Det nya undantaget vill Art Lab Gnesta bygga vidare på denna svenska traditionen av smarta sociala lösningar på samhällsproblem. Genom att kombinera den outnyttjade potential som vilar i villaträdgårdar med den rådande situationen för många människor som nyligen kommit till Sverige vill Art Lab Gnesta möta de samtida utmaningar som genomsyrar svensk arbets- och bostadsmarknad.

Projektet formulerades av en av Art Lab Gnestas initiativtagare, Erik Rören. Tillsammans med arkitekten Walter Druml tog de fram ritningar på ett attefallshus som kan byggas på en vanlig villatomt. Dessa användes tillsammans med Mustafa Alomar, som kom till Sverige från Syrien 2015, för att bygga ett hus utanför Gnesta 2017-2018. Ritningarna har nu lagts ut på www.artlabgnesta.se

Illustration: Martin Ander

fasad ost

The new exception

Back in the days in Sweden, it was usual to transfer a farm between generations in advance, in order to allow the new generation to continue the farming.

A smaller house was then built on the farm (*undantaget* - the exception) and a contract was signed so that the older generation would have the right to stay at the farm the rest of their lives. An arrangement aimed at releasing the potential laying in the ground while protecting the older generation. A kind of pension system, before one existed.

In The New Exception, Art Lab Gnesta wants to build on this Swedish tradition of smart solutions to social problems. By combining the untapped potential that resides in villa gardens with the current situation of many people who have recently come to Sweden, Art Lab Gnesta wants to meet the contemporary challenges that pervade the Swedish labor and housing market.

The project was conceptualized by one of Art Lab Gnesta's initiators, artist Erik Rören. Together with architect Walter Druml, they developed drawings of an 'attefall house' that can be built in an average villa garden. These were used together with Mustafa Alomar, who came to Sweden from Syria in 2015, to build a house outside of Gnesta, during 2017-2018. The construction drawings have now been published at www.artlabgnesta.se

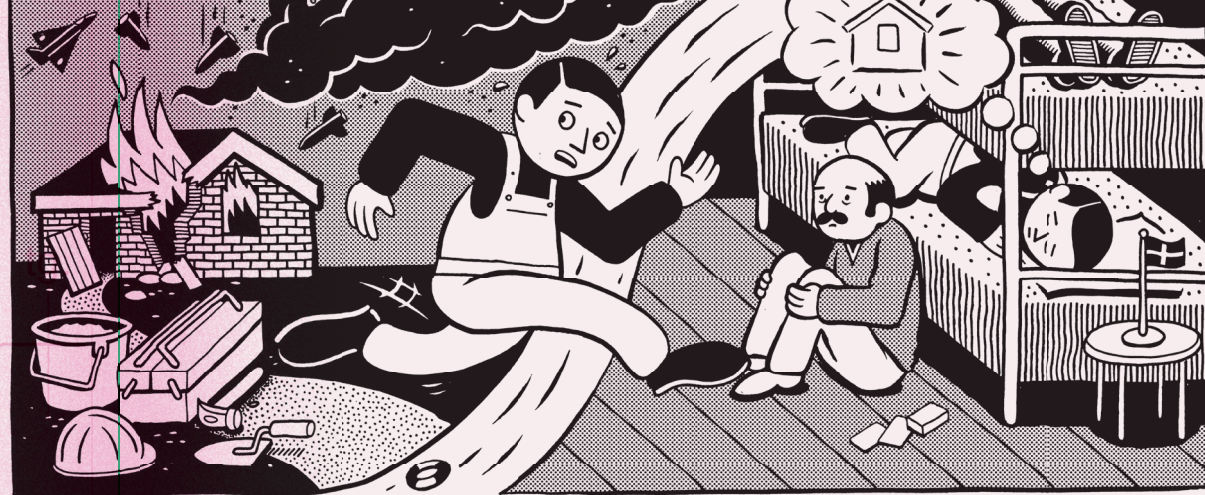

Illustration: Martin Ander

Herbarium /Herbarium

22/9 – 28/10

Medverkande konstnärer

/Participating artists:

Jenny Anderson, Laboratory for Aesthetics and Ecology,
Johannes Helldén, Ingela Ihrman, Katarina Lundgren,
Uriel Orlow, Luiza Prado & Tobias Sjöberg

Detta nummer av Fält släpps samtidigt som utställningen *Herbarium* öppnar. På nästa sida och framåt du en inblick i konstnärerna Ingela Ihrmans och Johannes Heldéns arbeten som presenteras i utställningen. Herbarium utgår från Art Lab Gnesta. Men likt utlöpare växer utställningen genom föreläsningar, performances, installationer och workshops vidare till Stockholm, Södertälje, Järna och Ytterjärna.

/This issue of Fält is released during the opening of the exhibition *Herbarium*. On the next few pages you will get an insight into the works of Ingela Ihrman and Johannes Heldén, presented in the exhibition. The exhibition has Art Lab Gnesta as its main site. But like offshoots, through performances, lectures and installations the exhibition also takes place in Stockholm, Södertälje, Järna och Ytterjärna.

Målning av Tobias Sjöberg bestående av läkeväxten calendula, ägg och honung.
/Painting by Tobias Sjöberg consisting of the medical plant calendula, egg and honey.

Utställningen Herbarium presenterar konstnärskap som undersöker olika medicinska traditioner, framtida ekologier, biostölder och kolonialt motstånd. Gränserna mellan kroppens inre och yttre och människans relation till naturen är andra ämnen som lyfts fram i utställningen. De olika verken tar oss med in i kroppen, ner i jorden, genom tidens olika lager, över geografins och kroppens gränser.

Ett herbarium är en samling av växter eller växtdelar, som pressas för att bevara den insamlade växtens form och färg på ett papper. Med herbariet som konceptuell utgångspunkt har Art Lab Gnesta och Grafikens Hus tillsammans skapat ett utställningsprojekt med växten i fokus.

Genom utställningen frågar vi: hur kan vi betrakta växter inte bara som vittnen utan medskapare i våra olika historieskrivningar? Som aktörer som kopplar samman perspektiv och traditioner som annars hålls åtskilda. Aktörer som överskrider gränserna mellan natur och kultur, tradition och modernitet, etablerad såväl som alternativ medicin.

Herbarium utgår från Art Lab Gnesta. Men likt utlöpare växer utställningen genom föreläsningar, performances, installationer och workshops vidare till Stockholm, Södertälje, Järna och Ytterjärna.

The exhibition collects and presents artists exploring various medical traditions, future ecologies, theft of biological material and colonial resistance. The participating artists also explore the boundaries between the body's inner and outer and in various ways man's relation to nature. The different artworks take us into the body, down into the soil, through layers of time, across the boundaries of geography and the body.

A herbarium is a collection of plants or parts of plants that are pressed to preserve its shape and color on paper. With the herbarium as a conceptual starting point, Art Lab Gnesta and Grafikens Hus together has created an exhibition project with the plant in the center.

Through the exhibition we ask: how can we view plants not only as witnesses but also as agents in our different histories? Agents bringing together perspectives and traditions that normally remain separated. Agents transgressing the boundaries between nature and culture, tradition and modernity, established as well as alternative medicine.

The exhibition has Art Lab Gnesta as its main site. But like offshoots, through performances, lectures and installations the exhibition also takes place in Stockholm, Södertälje, Järna och Ytterjärna.

Tång och tarmar

En varm sommardag i juli följde vi med konstnären Ingela Ihrman till brofästet i Malmö för att leta efter tarmtång (*Ulva Intestinalis*) – en grönalg som ofta är bland de första arter att etablerar sig på nya ytor där hav möter land. Och visst fanns det tarmtång! Friskt grön, tubformad och ibland fylld med små luftbubblor bildade de ett vajande svall på de grova stenar som bildar kustlinje här sedan Öresundsbron byggdes. Vi samlade in lite i en vattenfylld plastpåse som Ingela sedan tog med sig hem till Seved där algerna lades i press i en tidning under ett nät av tyll. Den pressade tarmtången visas i utställningen Herbarium på Art Lab Gnesta under hösten 2018, sida vid sida med annat researchmaterial, bland annat andra av henne insamlade brun- grön- och rödalger.

A GREAT SEAWEED DAY – Ingelas bidrag till utställningen, ger en inblick i en tidig fas av ett konstnärligt arbete som tar sig an havets och tarmens olika (bakterie) floror och hur magen kan ges tillåtelse att expandera och värderas lika högt som jordens energireserver i form av råolja. Projektet fortsätter Ihrmans undersökning av kroppens inre hav och det yttre hav som omsluter såväl tång och alger som badande människor – ett arbete som påbörjades under hennes Swamp Storytelling-residency på Andamanerna, Indien, januari 2016.

Guts and algae

On a hot summer day in July we followed the artist Ingela Ihrman to the bridge in Malmö to look for gutweed (*Ulva Intestinalis*) - a green alga that is often among the first species to settle on new surfaces where sea meets land. And we found gutweed, that's for sure! Fresh green, tubular and sometimes filled with small air bubbles they formed a swaying swell on the coarse rocks that form the coastline here since the Öresund Bridge was built. We collected some in a water-filled plastic bag that Ingela then brought home to the district of Seved where the algae were loaded in a newspaper under a mesh of tulle. The pressed gutweed is presented in the Herbarium exhibition at Art Lab Gnesta in autumn 2018, side by side with other research material, including her other collected brown-green and red algae.

A GREAT SEAWEED DAY - Ingela's contribution to the exhibition gives an insight into an early phase of artistic work that takes on the different (bacterial) flora of the sea and the bowel and how the stomach can be allowed to expand and valued as high as the Earth's energy reserves in shape of crude oil. The project continues Ihrman's study of the body's inner seas and outer seas that enclose both seaweed and algae as well as bathing people - a work initiated during her Swamp Storytelling Residency in the Andaman Islands, India, January 2016.

Så här gör du ditt eget herbarium /Here's how to make your own herbarium

av alger eller tång:
/of algae or seaweed:

Besök en strand och leta efter alger att samla in. Var varsam - ta bara lite! Du behöver pappersark, gärna akvarellpapper av bomullsfibrer eller ett annat lite tjockare papper som tål att bli blött. Arrangera tången som du vill på arken. Ibland kan det vara lättare att lägga pappret i en skål med vatten och arrangera tången när den flyter. Lyft upp och låt vattnet rinna av.

Placera ett tunt nät, till exempel tyll, ovanpå algen och torka så torrt det går med en bit hushållspapper eller en handduk. Lägg ditt pappersark, alg och tyll under ett par lager tidningspapper eller mellan sidorna i en bok du inte är rädd om. Pressa under en tyngd.

Du kan behöva byta pappret närmast algerna ett par gånger för att de ska kunna torka. Hur lång tid det tar beror på hur många du pressar samtidigt och hur tjocka alger du har hittat. Färdigpressat är det när algerna är platta, torra och inte känns kalla längre. Eventuellt kan du behöva fästa algerna vid pappret med en liten remsa tejp. Ibland räcker det med algernas eget slemklistor.

Visit a beach and look for algae to collect. Be careful - just take a little! You will need sheets of paper, preferably cotton fiber watercolor paper or another slightly thicker paper that will stand wet. Arrange the pliers as you like on the sheets. Sometimes it may be easier to put the paper in a bowl of water and arrange the pliers as it floats. Lift up and let the water drain off.

Place a thin net, such as a tulle, on top of the algae and wipe as dry as possible with a piece of household paper or a towel.

Put your sheet of paper, algae and tulle under a few layers of newsprint or between the pages of a book you are not afraid of. Press under a weight.

You may need to replace the paper closest to the algae a couple of times to dry. How long it takes depends on how many presses at the same time and how thick algae you have found. It is ready-pressed when the algae is flat, dry and doesn't feel cold anymore. You may need to attach the algae to the paper with a small strip of tape. Sometimes it's enough with the algae's own mucus.

Instruktionsfilm/Instructional video: Smithsonian Tropical Research Institute - <https://youtu.be/k60JQaIAfZ4>

Fältguide till framtida planet

(1:a utgåvan)

01. *Sylvians skeppsmossa*, blekgrön, semi-intelligent organism. Frätande i kontakt med metall och syre, doftar såpa och skogsbrand.

Det tog två månader för dammolnet att lägga sig. Ur diset framträdde konturerna långsamt, en japansk tuschteckning av mosstäckta formationer, trädliknande organismer fastklamrade på smala klippavsatser. Under turbinerna skimrade eldflugorna i det utrymme som bildats vid nedslaget — en skuggig sal mellan metallskrov och mark, utan väggar men högt nog i tak att rymma ett (utdött) jordiskt redwoodträd.

02. *Rött skelettblad*, eldfärgad hybridväxt. Växer i täta bestånd, kan eventuellt påverka ljudvägor och magnetiska fält.

Där, intill den vattenfyllda kratern (en f.d å som genomkorsat nedslagspunkten), tog jag skydd vid ett sprucket panoramafönster, halvt nedsänkt i det trögflytande, klara vattnet. Inkapslade under glaset: orange ormbunksliknande plantor i svart lera. Jag bröt av ett blad. Det var varmt och pulserade mot tungan; smakade kanel, harsyra, jord. Små illröda insekter strömmade snabbt till för att laga växten med sin saliv.

03. *Skimmer*, (teoretiserad) luftburen livsform. Svagt självlysande vid hög elektrisk spänning i luften.

Till sist gav reservgeneratoren upp och kommandobryggans nödljus slocknade högt ovanför. Jag klev ut ur skuggan. Bortom bergskedjan i öster tornade turkosa moln upp sig. Tryckande värme. Skeppskattens matskål var orörd. Den första avlägsna åskan, inga månar över horisonten.

04. *Syrsorium*, 80-120 cm högt, bredbladigt, transparent gräs. Avger ett susande, gnisslande ljud, främst i skymning och gryning.

Efter någon minuts vandring genom vegetationen hade skeppet försvunnit ur sikte. Suset från osynliga syrsor steg och sjönk, överröstade mina rop på katten. Under de första tvåhundra åren ombord hade dygn och årstider simulerats artificiellt, i samma mönster som på jorden. Sedan när mekaniken kollapsade fastnade skeppet i ett melankoliskt skimmer mellan sommar och höst. Och här visste jag inte om årstider överhuvudtaget existerade — kanske vandrade jag genom en sjuttioårig högsommar eller en tusenårig vinter. Men för första gången sen kraschen, ja sedan djupsömnen, började det skymma. Och jag var längre bort från skeppet än någonsin förut.

05. *Exoplanetär klibbal*, träd/ogräshybrid. Trivs på klippavsatser, i dimma. Var fyrtiosjunde timme lossnade den silvergrönfläckiga barken i stora giftiga flagor som drev likt snö i vinden.

Jag kom ut i en glänta. Undervegetationen svartgrön och tät, på toppen av varje långsmalt blad skimrade en självlysande droppe, svår att fokusera blicken på, som om den skiftade mellan två ögonblick. Tysta blixtar utmed horisonten, syrsornas ständiga sång.

Minns en berättelse från jorden, om två studenter som gått vilse i djungeln. De tog foton med en mobil för att signalera efter hjälp med kamerablixten — eller skrämman bort något som jagade dem. Jag kommer aldrig glömma de fotografierna. Och nu börjar de elektriska reläerna på skeppet sjunga nere i dalen, i takt med att åskvädrets urladdningar slår ner i bergsslutningarna runt om. Deras kroppar återfanns tjugo meter från en vältrafikerad stig.

06. *Blinkarens benrangel*, murgrönsliknande klätterorganism. Indirekt kameleont — skiftar färg beroende på vilken måne, eller kombination av månar, som är ovanför horisontlinjen.

Jag vaknade av att något landade på mitt bröst. Vågade inte röra mig. En av månarna stod nu högt på himlen och i det blekrosa ljuset såg jag ett darrande mellanting mellan slända och fladdermus, bestrött med självlysande sporer, sitta en decimeter från mitt ansikte. Först trodde jag den var blind. Sedan öppnade den ögonen och betraktade mig med en — tycktes det mig — samtidigt oförstående och medveten blick. Så blinkade den till och dog.

07. *Neo-kaprifol*, nattblommande växt med vita, starkt doftande blommor med trettiosju nummerade kronblad. Kan bli tjugo meter hög.

Syrsorna gav vika för tät tystnad, en sinuston. Jag höll varelsen i handflatan. Jag är ett virus från en annan planet. Det doftade multnad citrus, svartpeppar, oidentifierad spillning. Önskar jag hade haft de infraröda glasögonen — sett om andra varelser fanns därute, på väg förbi i natten eller blickstillta betraktande mig.

08. *Väggkrypare*, suddig organism, endast identifierbar via ljud. Rör sig inuti trädstammar och väggar. Antagligen parasitisk.

Så passerade ett bekant sken i det mörkblå skumrasket. Jag reste mig och följde eldflugorna norrut, mot bergen. Något hade hänt med dem när deras habitat på jorden gick förlorat, något som blivit förstärkt under färd. Efter att de lyckats ta sig ut ur skeppsträdgården via ventilationen hade de påbörjat byggandet av en konstruktion i nordöstra hörnet av lastrummet. Vandringen dit skulle tagit två veckor från huvudingången, jag hade tre dagar kvar när kraschen avbröt expeditionen. Eldflugorna hade alltid kommit bra överens med katten, eller de hade i alla fall haft vapenvila... Hade de kommit för att hjälpa mig leta?

09. *Åskbergens hyperskioling*, underjordisk svamphybrid, med ett neuralt nätverk som kunde sträcka sig flera kilometer under marken, och bryta sönder massiva stenblock. Tycks inte åldras i traditionell mening. God matsvamp.

Efter någon kilometers vandring hörde jag ett obekant ljud. Svärmen svävade stilla runt om när jag kämpade mig uppför en brant ås. Till sist nådde jag fram till ett stort stenblock, klivet på mitten som av en blix. Ur sprickan ekade det spöklika ljudet. Jag la varsamt ifrån mig slände varelsens kropp på stenen. Den hade släppt från sig lysgula sporer i min handflata. Efter en sekunds tvekan slickade jag av dem, och det smakade som ett medvetande mer avancerat än mitt.

10. *Heldéns eldfluga*, interplanetär invasiv art. Sannolikt modifierad, möjligen spontant evolverad. Empatisk strateg, kommunicerar via bioluminiscens.

Jag tvekade. Bestämde mig för att avvakta tills det ljusnade innan jag klev ner i underjorden. Tog fram loggboken, två hopvikta papper föll ut. Det första var dikten jag rivit ut ur AI-antologin om utdöda arter i skeppsbiblioteket, innan djupsömmen:

Endast mitt bland de fallande löven kan tonen urskiljas (efterklngen i en tom sal,
en ensam utandning, med hopsjunkna axlar)
framtida fältinspelningar, stilla skimrande nära havet,
innan gryningsljuset *as for sunrises: they represent safety, signalling we survived the night, while sunsets are uncertain because we may not do so again* vågorna
följer inte undervattensströmmar eller vindriktning. Gångarnas konturer avtecknas (turkosa stråk – de glöder nattetid,
rymdskeppet kraschat, drömmar
vid branddammen i slänten, nere i dimman)
rosa sprayfärg grå trädstammar
kroppen känns inte storstad i dis
drömarens tappar höjd känns inte i dis
tv-spel med svart katt utforskar kowloon walled city
torrt gräs, en höjd

tänker på andra platser en reflektion i oroligt vatten
karta över närmsta himlakropp ljuset mellan grenar
point Reyes programmerad uppträcksfärd (finns det)

övervakningskameror *long desert train* finns det tecknad skog broderad
alexander mcqueen övervakningskameror tung eukalyptus finns det hemsökt korridor dammig rosa vandring ner mot vattnet
finns det processer som möjliggör
andra medvetandeförmer

kliver ut en vårvarm kväll
och (inget) väntar

11. *Flytande öar*, kollektiv livsform. Varje kluster består av 3–20 arter, underordnade en elektrisk superstruktur eller ett medvetande. Möjligen symbiotisk med Heldéns eldfluga (de tycks dela ett ljusbaserat skriftspråk). Storlek samt sentiens variabel.

Det andra pappret var en gulnad utskrift av en intervju med Neil Gaiman från år 2018, i vilken han blir ombedd att välja sina favoritböcker inom science fiction. Den sista boken han väljer är *Shadow of the Torturer* av Gene Wolfe. Och Gaiman säger “[...] and we realise that these giant sunken towers that people live in are abandoned spaceships. It’s set at the end of things – the sun is dying, everything is dying, and it’s glorious.”

Field Guide to Future Planet
(1st edition)

01. *Sylvian’s ship’s moss*, pale green, semi-intelligent organism. Corrosive when in contact with metal and oxygen, smells like soap and forest fire.

It took two months for the dust cloud to settle. The outline slowly emerged from the haze, a Japanese ink painting of moss-covered formations, tree-like organisms clinging to narrow ledges on the rocks. Fire flies shimmered under the turbines in the space formed at impact – a shadowy hall between the metal hull and the ground, without walls but tall enough to fit an (extinct) earthly redwood.

02. *Red skeleton leaf*, fire-colored hybrid plant. Grows in dense stands, may possibly affect sound waves and magnetic fields.

There, next to the crater filled with water (a former river that ran through the point of impact), I took shelter by a cracked panoramic window, half submerged in the viscous, clear water. Encapsulated under the glass: orange, fern-like plants in black mud. I broke off a leaf. It was warm and pulsed against my tongue; tasted of cinnamon, sorrel, soil. Tiny bright red insects quickly swarmed forth to repair the plant with their saliva.

03. *Shimmer*, (theorized) airborne life form. Vaguely iridescent at high electrical charge in the air.

In the end the reserve generator gave up and high above the deckhouse’s emergency lights went dark. I stepped out of the shadows. On the other side of the mountain range in the east teal clouds were piling up. Oppressive heat. The ship’s cat’s food bowl was untouched. The first distant thunder, no moons on the horizon.

04. *Cricketorium*, 80–120 cm tall, broad-leafed, transparent grass. Makes a swooshing, chirping sound, mainly at dusk and dawn.

After about a minute of hiking through the vegetation, the ship disappeared from view. The swooshing of invisible crickets waxed and waned, drowning out my calls for the cat. During the first two-hundred years aboard, days and seasons had been artificially simulated, according to the patterns on earth. Later, when the mechanics collapsed, the ship got stuck in a melancholy shimmer between summer and fall. And I didn’t know if seasons even existed here – perhaps I was hiking through a seventy-year midsummer or a thousand-year winter. But for the first time since the crash, well since the deep sleep, dusk began to fall. And I was further from the ship than ever before.

05. *Exoplanetary sticky alder*, tree/ weed hybrid. Grows best on rock shelves, in fog. Every forty-seven hours the silver-green mottled bark fell off in large, poisonous flakes that drifted like snow on the wind.

I emerged into a clearing. The undergrowth is black and thick, at the tip of each long thin leaf a fluorescent drop shimmered, difficult to focus one’s gaze on as if it was shifting between two moments. Quiet lightening along the horizon, the constant song

of crickets. Remember a story from earth, of two students lost in the jungle. They took photos with their cellphone in order to use the flash to signal for help – or to scare off someone who was chasing them. I will never forget those photos. And now the electric relays on the ship start to sing in the valley, in time with the thunder claps striking the hillsides all around. Their bodies were found twenty meters from a well-travelled path.

06. *The Blinker's Skeleton*, ivy-like climbing organism. Indirect chameleon – shifts color depending on which moon, or combination of moons, are above the horizon.

I awoke from something landing on my chest. Didn't dare move. One of the moons was now high in the sky and in the pale pink light I saw a quivering creature halfway between dragonfly and bat, sprinkled with fluorescent spores, sitting a decimeter from my face. First I assumed it was blind. Then it opened its eyes and looked at me with a gaze which was – it seemed to me – at once uncomprehending and knowing. Then it blinked and died.

07. *Neo-honeysuckle*, night-blooming plant with white, heavily fragrant flowers with thirty-seven numbered petals. Can grow twenty meters tall.

The crickets gave way to a dense silence, a pure tone. I held the creature in the palm of my hand. I am a virus from another planet. There was a smell of decomposing citrus, black pepper, unidentified droppings. Wish I'd had the infrared glasses – seen if there were other creatures out there, passing in the night or perfectly still watching me.

08. *Wall Crawler*, blurry organism, only identifiable by sound. Moves inside tree trunks and walls. Likely parasitic.

And so a familiar light passed in the dark-blue twilight. I got up and followed the fireflies north, toward the mountains. Something had happened to them when their habitat on earth was lost, something had been amplified during the voyage. After they managed to get out of the ship's garden via the ventilation system they began construction in the northeastern corner of the freight room. The migration there would have taken two weeks from the main entrance, I had three days left when the crash cut the expedition short. The fireflies always got along well with the cat, or at least they'd come to a détente... perhaps they'd come to help me search?

09. *Hypermushroom of the Thunder Mountains*, subterranean fungal hybrid with a neural pathway that could reach several kilometers underground and break up massive blocks of stone. Does not appear to age in the conventional sense of the word. Good edible mushroom.

After about a minute of hiking through the vegetation, the ship disappeared from view. The swooshing of invisible crickets waxed and waned, drowning out my calls for the cat. During the first two-hundred years aboard, days and seasons had been artificially simulated, according to the patterns on earth. Later, when the mechanics collapsed, the ship got stuck in a melancholy shimmer between summer and fall. And I didn't know if seasons even existed here – perhaps I was hiking through a seventy-year midsummer

or a thousand-year winter. But for the first time since the crash, well since the deep sleep, dusk began to fall. And I was further from the ship than ever before.

10. *Heldén's Firefly*, interplanetary invasive species. Likely modified, possibly spontaneously evolved. Empathic strategist, communicates via bioluminescence.

I hesitated. Decided to wait until dawn before going underground. Took out my logbook, two folded pieces of paper fell out. The first was the poem I'd torn out of the AI anthology about extinct species from the ship's library, before the deep sleep:

Only in the midst of the falling leaves can one discern the tone (the reverberation in an empty room,
a lone exhale, with sunken shoulders)
future field recordings, placidly shimmering by the sea
before the light of dawn as for sunrises: they represent safety, signalling we survived the night, while sunsets are uncertain because we may not do
so again the waves
do not follow oceanic currents or winds. The outlines of the paths are visible (teal swaths – they glow at night
the spaceship has crashed, dreams
by the reservoir, on the hillside, down in the mist)
pink spray-paint grey tree trunks
can't feel the body city in haze
the drone is losing altitude can't feel in haze
video game with black cat explores kowloon walled city
dry grass, a knoll
thinking of other places a reflection on troubled water
map over closest heavenly body the light between branches
point Reyes programmed excursion (are there)
surveillance cameras long desert train is there cartoon forest embroidered
alexander mequeen surveillance cameras heavy eucalyptus is there haunted hallway dusty pink walk down toward the water
are there processes that make possible
other forms of consciousness
step out a warm spring evening
and (nothing) waiting

11. *Floating islands*, collective life form. Every cluster consists of 3–20 species, subject to an electrical superstructure or consciousness. Possibly symbiotic with Heldén's firefly (they appear to share a light-based written language). Size and sentience vary

The other paper was a yellowed printout of an interview with Neil Gaiman from the year 2018, in which he is asked to choose his favorite science fiction books. The last book he chooses is *Shadow of the Torturer* by Gene Wolfe. And Gaiman says "[...] and we realize that these giant sunken towers that people live in are abandoned spaceships. It's set at the end of things – the sun is dying, everything is dying, and it's glorious."

Fält 9 ges ut av Art Lab Gnesta
/Fält nr 9 is published by Art Lab Gnesta

Redaktörer/Editors

Sebastian Dahlqvist & Caroline Malmström

Översättning/Translation

Sebastian Dahlqvist, Caroline Malmström &
Sarah Clyne Sundberg

Grafisk formgivning/Graphic design

Nathalie Ruejas Jonson

Omslag

Bild från insamling av tarmtång.

Foto: Sebastian Dahlqvist

/Cover

Image from the process of collecting gutweed.

Photo: Sebastian Dahlqvist

Tryck/Printing

TMG Tarbergs

Upplaga/Edition

500

© **Art Lab Gnesta 2018**

ISSN 2001-3434

Art Lab Gnesta
Bryggerihuset
Bryggargränd 4
SE-646 31 Gnesta
www.artlabgnesta.se

Art Lab Gnesta

KULTURRÅDET

Nordiska
ministerrådet

